

Eksempler på rejsefortællinger til rejsevirkksomheden
Save A Heart – By Committing Yours.

DANIEL, Ecuador

For 20-årige Daniel var det ønsket om at komme ind i den sydamerikanske kultur og sprog og samtidig gøre noget godt for andre, der gjorde, at valget faldt på Ecuador. Efter otte uger som frivillig føler han sig godt rustet til næste udfordring, som er at læse spansk på Copenhagen Business School.

Små 14 dage er gået siden Daniel fra Give satte kufferten på dansk jord, og hovedet bobler over med oplevelser og indtryk:

”Det er det smukkeste land. Hovedstaden Quito, der ligger i 3000 meters højde og har den smukkeste udsigt, de venlige mennesker, turene til Galapagos og vulkaner. Og så er landet meget mere udviklet, end hvad jeg troede.”

Stejl og sjov læringskurve

Selvom han ikke havde erfaring med at undervise, fik han arbejde på en privatskole for elever med forskellige udfordringer, der ikke trivedes på en stor offentlig skole med op til 1500 elever. Her var kun små 100 elever og mere tid til den enkelte elev.

Forud for arbejdet fulgte han et to-ugers intensivt spansk kursus. Selvom han havde haft spansk i tre år på handelsskolen, trængte han til at få oprustet det spanske, inden mødet med eleverne. Han blev dog noget overrasket:

”De havde et forfærdeligt engelskniveau, når man tænker på, at nogle af dem

var 18-19 år. Kun to-tre elever i en klasse kunne tale i sætninger. Så jeg brugte en del tid på bare at forsøge at tale med dem.”

Han læste også højt for eleverne på engelsk, men ellers måtte undervisningen foregå på spansk.

”Det krævede tålmodighed at forklare tingene fire gange på mit halvdårlige spansk og dem på deres halvdårlige engelsk. Men det betød, at mit spansk hurtigt blev bedre - med en meget stejl læringskurve. Og så blev det også meget sjovere,” fortæller han.

En typisk dag for Daniel startede klokken otte, hvor han efter små 15 minutter til fods befandt sig på skolen. Allerede fra morgenstunden blev han mødt af en anderledes kultur, da både kollegaer og elever og lærere hilser på hinanden med kindkys.

”Ja, det var noget ubekvemt i starten, men så vænnede jeg mig til det,” siger Daniel.

Herefter gik de næste tre timer gik med at undervise klasser med elever, der var mellem 11 og 19 år. Smartboards og den slags findes ikke på skolen, så det var den gode gamle tavle med kridt og elever, der flittigt grifede ned i deres notesbøger. Derefter fulgte en pause, hvor for eksempel han spillede fodbold med drengene eller slikkede sol. Frokostpausen varede godt 40 minutter og foregik på spansk på lærerværelset. Herefter var der forberedelse og ekstraundervisning for de elever, der var interesserede. Ved 14-tiden kunne Daniel pakke sammen og holde fri. Fritiden brugte han sammen med de tre amerikanske og to tyske piger, som, han delte hus med.

Win-win for alle

”Det fede ved arbejdet var alle de forskellige interaktioner, jeg havde med elever, som kom fra forskellige baggrunde og havde forskellige akademiske niveauer. Jeg lærte meget om Ecuador som land samt individerne i landet, hvordan de agerede, deres moraler, hvordan opdragelsen i landet har formet dem. Samtidigt med at de lærte mig en masse spansk, forsøgte jeg også at lære dem engelsk - dermed var det jo et win-win for begge parter. Så arbejdet var meget mere fyldstgørende end bare at forsøge at lære dem et par ord på engelsk.”

Eleverne var særdeles nysgerrige på ham den høje, lyse mand fra det kolde nord:

”Eleverne kunne godt lide mig, og de syntes jeg var meget eksotisk, da jeg

kunne tale så mange sprog. Engelsk, spansk og så det mærkelige sprog, dansk.”

Daniel har tre gode råd til alle, der overvejer at tage af sted:

- 'Get off your ass'. Jeg fik nærmest set hele landet, så det er bare at springe ud i det.
- Bliv venner med nogle lokale, så du lærer sproget og får nogle gode råd.
- Deltag i så mange sociale ting som muligt. Du får set nogle vanvittigt smukke steder og mødt nogle fantastiske mennesker. Blandt andet var spanskskolen vært for både madlavnings- og cocktailkurser.

Han vil meget gerne ud at rejse igen, men først når han er færdig med studiet på CBS.

JAKOB, Thailand. Sygeplejestuderende.

Ikke engang en uge er gået siden 26-årige Jakob landede på dansk jord. Efter otte ugers praktik står oplevelserne, erfaringerne og refleksionerne fra Thailand i kø. Der er meget at fortælle og fordøje.

Han var gået lidt skoletræt på studiet og kunne mærke, at han trængte til at blive iltet godt igennem. Valget om udlandspraktik lå lige for hos den rejsevante Viborgenser og pilen pegede hurtigt på Thailand, da hans far og stedmor bor i Bangkok. I Thailand kunne han samtidig prøve sig selv af i et fagligt samarbejde, og han vidste, at pengene rækker lidt længere i det asiatiske land. Ikke helt uvæsentligt, når man er studerende. Og så trak det heller ikke ned, at han kunne skifte de råkolde og trøstesløse måneder herhjemme ud med sol og varme.

Uhøjtideligt og lidt fjollet

Efter ankomst og introduktion på hospitalet, var noget af det første, Jakob bemærkede, personalets opførsel. Helt modsat en dansk afdeling, var tonen meget afslappet og af og til nærmest fjollet.

”I Thailand opfatter man det som en god ting. Det er et meget kollektivistisk samfund, hvor kolleger bliver som en familie, der kan lave sjov med hinanden. Det betød også at de tog rigtig godt imod os og gjorde meget for at vi skulle have det rart og sjovt” fortæller han begejstret.

Det passede nemlig Jakobs mentalitet rigtig godt. Og det var ikke kun medarbejderne imellem, at tonen var let. Også over for patienterne var noget anderledes. En måde at være på der ville være helt utænkelig på et dansk hospital.

”Det var ikke, fordi de var useriøse, det har bare en anden betydning for dem. Det kunne jeg rigtig godt lide. At man kan være afslappet, selvom man er seriøs. Det er en anden form for situationsfornemmelse.”

I Thailand sidder smilene noget løsere, end vi er vant til i Danmark, så Jakob havde følelsen af, at han hele tiden var omgivet af positive mennesker med overskud. Det betød også, at der altid var tid til lige at snakke mellem patienterne. Det *tog* personalet sig nemlig tid til.

”Det var ikke, fordi de ikke havde travlt, men de viste os, at man godt kan have travlt med et godt humør,” fortæller Jakob.

Grænseoverskridende på den gode måde

De otte ugers praktik var fordelt på flere forskellige afdelinger og specialer: Skadestue, kirurgisk afdeling, ortopædkirurgisk afdeling, hjemmebesøg, praktiserende læge og en afdeling for gravide. På den ene side godt, fordi man får set meget forskelligt, men omvendt ville han gerne have haft bedre tid til at komme i dybden på den enkelte afdeling.

Som han havde forventet, gik meget af tiden med at observere, men på afdelingen for gravide fik Jakob lov til at undersøge en af de graviders mave for at vurdere barnets stilling og størrelse. Noget som normalt kun udføres af læger. Og et felt som Jakob slet ikke kendte.

”Det var grænseoverskridende, men jeg blev rigtig glad for at få lov til at lave noget. At få hænderne i noget. Og dejligt at opleve at lægen troede på, at jeg kunne. Også når det fx bare var sådan noget som at måle blodtryk. Det kan være hårdt at observere en hel dag,” forklarer Jakob.

Sprogbarrieren for høj

En af grundene til, at der var så meget observation er, at sprogbarrieren er så stor. Også større end Jakob havde forventet. Selv en af afdelingssygeplejerskerne kunne ikke et ord engelsk. Blandt de yngre var det bedre, men generelt manglede personalet engelskkundskaber. Og Jakobs thaikundskaber begrænser sig til goddag, tak, mit-navn-er og andre høflighedsfraser.

Betydningen af den manglende kommunikation med patienter og kolleger gjorde et stort indtryk på Jakob og gav ham noget at tænke over i forhold til sit fag:

”Det blev så tydeligt, hvor svært det er, når man ikke kan kommunikere. Og hvor vigtigt det er at man siger noget, udtrykker løsninger og inddrager patienterne.

Jeg følte ganske enkelt ikke, at jeg kunne lave ordentlig sygepleje,” fortæller han.

Det er oplagt at spørge sig selv, om det så var et spildt praktikophold. Men Jakob er ikke i tvivl:

”Overhovedet ikke, for jeg fik noget helt andet med. Nemlig masser af refleksion over, hvad der er god sygepleje og hvordan jeg er som sygeplejerske. Og det er vigtigere. Håndelaget skal man nok lære,” siger Jakob.

Fælleshus og fritid

Når dagen var ovre, og Jakob havde smidt kitlen, tog han hen til det fælleshus, han delte med 13 andre frivillige fra hele kloden. Amerikanere, tyskere, belgiere, franskmænd, newzealændere og andre danskere.

”Der var et fantastisk, nærmest sådan lidt efterskoleagtigt miljø. Vi brugte hinanden til at vende de ting, vi kom ud for og så tog vi ud sammen – om det så var biograf, ud at spise, på sightseeing eller drikke nogle øl sammen. Det betød rigtig meget at have hinanden i det hus,” fortæller Jakob entusiastisk om mødet med de andre.

Kombinationen af et helt anderledes praktikophold, mødet med den thailandske mentalitet og så fritiden med alle de andre frivillige i huset. Det var lige præcis den rigtige kombination for Jakob. Han er vendt hjem med ny, god energi og masser af reflektere over – også med henblik på, hvordan vi gør tingene på en dansk hospitalsafdeling.

Jakobs tre gode råd, hvis du overvejer at tage afsted

- Få styr på forventningerne, så du ikke bliver skuffet: Du kommer **ikke** til at lave hjertekirurgi. Din rolle bliver primært observerende, men det er der også meget læring i, hvis du er åben for det.

- Vær åben, smilende og entusiastisk. Thaierne selv er utrolig hjælpsomme og næsten familiære. Nyd den thailandske mentalitet, så længe det står på.
- Lad være med at sammenligne med Danmark. Andre lande kan også noget!